Sagedaste käis ta baroni tütrega klawerit mängimas, nõnda et sel armsamat seltsimeest ei olnudgi kui Martin. Sündis ka wiimaks mängimise juures, et mõlemate noorte inimeste silmad sügawamine teine teise sisse waadasiwad kui paljad ühes mängijad, aga mis minul sellega asja on! Ega mina tohi ennast niisuguste asjade sekka segada.

Nõnda läks meie noore studendi elu üsna lõbusaste. Ei olnud tal suuremat puudust kannatada. Ehk küll ta corporationi elu tugewal mõedul maitsis, ei jätnud ta ometi edasiõppimist mitte hooletuse sisse, kui ka see natuke pikka mööda läks.

Kui suwel kooli waheaeg tuli, läks ta ikka teiste seltsimeeste juure wõerusele, kus aeg wäga hoopsaste mööda lennas ja pidusid ja palliśid õige rohkesie peetud sai.

Oma wanemate juure ei läinud ta enam sugugi. Ehk küll ta muidu kaunis tubli poiss oli, aga selle poolest oli asi hoopis nurjas. Et ta juba kaua aega Saksa koolis oli olnud ja et ta ikka Saksa keelt rääkinud, sai ka ta keel juba kangemalt oma emakeelt rääkides, sest et ta sest midagi ei tahtnud teada.

Ühel suure-kooli waheajal juhtus, et baron Ritter oma mõisas suure wõeraspidu tegi. Ta kutsus Tartust seks piduks ka hulga studenta wõeraks, kes enamaste wärwimütsi kandjad ja selle corporationi mehed olìwad, kus seas ka Martin oli. Et ka Martin wärwimütsi kandjaks ja iseäranis baroni proua ja tema tütrega tuttwaks oli saanud, on iseenesest mõista, et ka teda sinna kutsuti.

Meie oleme juba kuulnud, et Martin iga pidi osaw ja tuline mees oli. Seda näidas ta ka baron Ritteri mõisa pääl üles nii, et baron temast suurt lugu hakas pidama. Ta küsis järele, kust ta pärit on, ja talle öeldi, et Martin Tartu lähedalt waese rahwa laps olla. Aga et ta Eesti rahwa sugust on, seda ei öeldud talle mitte, ega teadnud baron mitte märkigi, et ta seesama karjapois on, kellega proua nii mitme aasta eest tee ääres oli rääkinud.

Nii hästi pidu ajal tantsu pääl, kui ka muidu saesterahwaga ehk meesterahwaga ümberkäimises oli Martin wirk, usin ja tähelepanew. Sellepärast oli ta ka noorte preilide silma ees palju armu leidnud. Ta mõistis nendega peenikeselt ümberkäia ja nendele magusat moka järele juttu puhuda, mis wäga nende meele pärast oli.

Iseäranis baroni tütar Ella nähti wäga lahke Martini wastu olewat, kellega ta ju, nagu teame, kokku mängimisel oli tuttwaks saanud. Kus ta ial mahti sai, sääl näidas ta oma hääd meelt oma kaasmängija wastu üles ja rõõmustas tema säälolemise pärast.

Kõigil wõerastel oli teada, et Ella hää klaweri mängija oli, selle pärast paluti teda midagi ette mängida. Ella lubas seda siis teha, kui tema kaasmängija Martin ka mängiks. See ei lasknud ennast pikalt paluda, astus pea klaweri ette, ja Ella istus tema kõrwa. Nad mängisiwad ühe Saksamaa kuulsa meistri tüki nelja käega wäga ilusaste ette.

Kui aga Martin ja Ella kõrwu klaweri ees istusiwad, siis pani mõnigi mõlemate noorte inimeste